

Gubcsi Lajos

Hajnal hasad

hasad alatt

**Május
- havi ciklus**

Olyan sok a fájdalom, a baj, a sokk, a megdöbbenés, az ismeretlen, a zavar, föltöttünk a megfoghatatlan veszély, a borzalmas, kötelező távolságtartás, hogy úgy döntöttem: most, márciusban megjelentetem májusra szánt könyvemet. Az én válasszom a koronavírus mindent lefojtó, alattomos és undorító járványára is. Szerelmes viszonyokról, sokszor tobzódásról szóló könyvemben minden állandó, örök: a szenvedély, az érzékenység, a testi, érzelmi közelség, AZ ÉRINTÉS diadala.

Gubcsi Lajos: Hajnal hasad hasad alatt Május - havi ciklus

Kiadja a G Marketing & Média Kft., Budapest 2020

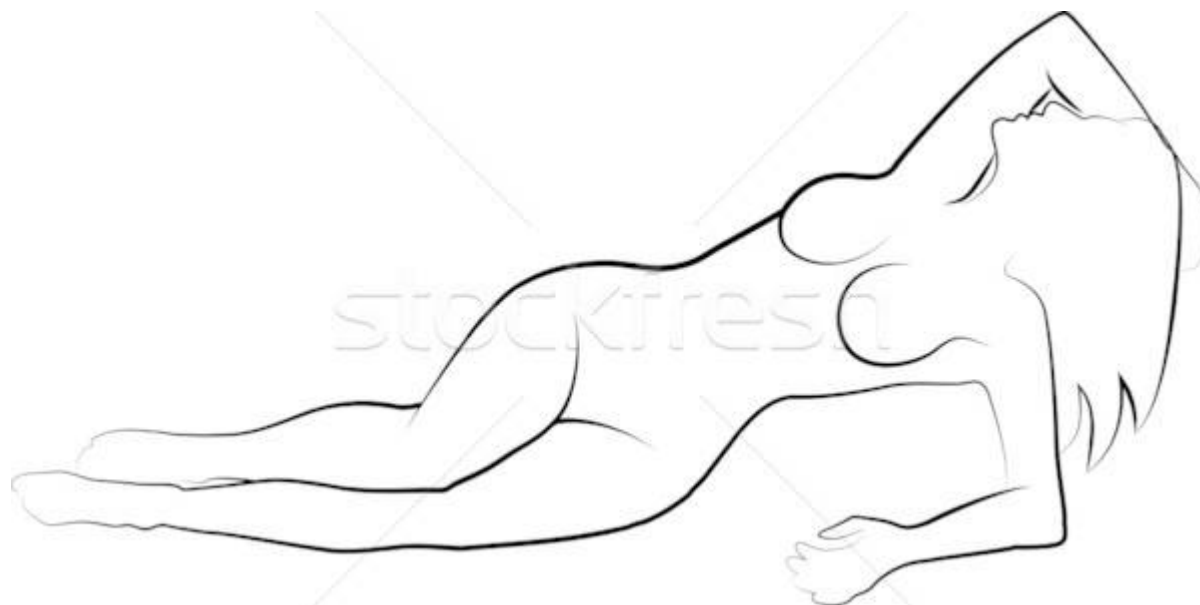
Kedves Olvasóm! E könyv egyetlen témára épül: az erotikára. Töményen. Ha szabad tanácsot adnom: emiatt ne egyszerre olvasd. Alkalmanként csippents fel belőle néhány morzsát. S mert te is élvezted valaha vagy mostanában a tárgyalt viszonyok sok ízét, verseimet asszociáld bátran a te saját élményeidre. Jó lesz.

Élőszó a májusról

Zavaros, kedves, forró és lehűt.
Nap izzít, zápor ver szét.
Ez már a jövő, és boldogan szenvedünk érte.
A hideg véget ér, ezermilliárd élet születik réten, ágyban, bimbókból és ölekből.
Mevakít a nap, és utolsót se rüg már a jég.
A legszebb hónap, életre kelt már minden, egymásra bízhatjuk magunkat.
Virágba borult természet ösztönzi az embert: nyíljon ki ő is, és nyisson ki mást.

Illatoktól elkábult nők esnek férfiak karjaiba, s utóbbiak a vadak természetes ösztönével indulnak vadászatra.
A bimbókat, a rügyeket, a szirmokat szeretett nőink testével azonosítjuk, kehelyről álmodunk, melyben elbújunk. S a nők izgalmukban...
... fogalmam sincs, miről ábrándoznak a nők májusi hevükben, kinyílni kívánván.

Ez a könyv hangulat-áradat. Átgondolatlanul, szertelenül, ahogy' a szeszélyes májusi tavasz ront ránk önkényesen. Nincs keret, szabály, szemérem. Csak a fantázia csapkod zabolátlanul. Ki az a fa, aki e bódult állapotában azon morfondírozik, szabad-e találkoznia virágporának a bibével? Kifújja magából, szálljon, amerre lát.

és bár már ráborul az est
nyughatatlan éber a test
szilaj kedvében aludni rest
vágya csalfa ábrándot fest

hány csillag van fenn az égen
egyet tartogasson nékem
szobák mélyén, erdők s réten
szirmai közt a kelyhében

álló csillag az ösvényén
angyalszárnyak csillagfényén
hullanak az üstökösök
az ő fényük értem örök

csóvjuk, ha utat mutat
jelzik, hogy még mindent szabad
és a semmi érvénytelen
ha hiszünk a végtelenben

enyém volt, bár alig láttam
az elképzelt valóságban
mikor jött, már el is indult
mikor nem volt, hozzám simult

nyíló vággyal hajolt elém
a fák alatt és a kanapén...
mintha szülésre tárná testét
lopva értem egy-két estét

Nem ismertem. Enyém volt mindene.
Csontig éhezve megváltó szerelemre
Kergetném, mi nem volt soha
Lehetne testem az ő otthona?

Hófehér lett mára az emléke
Megírom szép testét új mesékbe
És nézem az eget, ahova felvisz majd
Mert már meghalt. Rám hagyott minden bajt.

Agyonnyomott sokszor az élet
Visszanyomtam, hisz' eltévedt
S ha veszítve: kikötöttem édes karban
Nem megbukni, győzni akartam
Lelket kapni forró szívből, szájból
Testjeitek mélyéből, a vulvából
S ha sárba fetrengtem, s felemeltél
S éreztem, ahogy' értem remegtél
S hogy te is engem vágysz magadba
Hogy átölelj, akár csak egy napra
Hogy párád s nedved melegítsen
Hogy egy estére te legyél az Isten
Megváltóm, egy boldog révület
Csillogó tűzben ragyog a szemed
Úgyis rám száll még az élet átka
Ha-ha-ha! Ha maradok nőim álma!

Ha verőfényben úszik a táj
mit számít a felhőfoslány
Ha izzol a Nap sugaránál
verve hull porba a magány

Ha friss levegőt hoz rád a szél
miközben lelked búsan henyél
Ha a jövőd a kék égig felér
s téged visz a Göncölszekér...

...akkor miért jajong a kétkedés?

csendben átszivárog minden egymásba
észrevétlenül leheletfinom mozdulatokban
mint annak része, bebújik a másik burkába
teljessé válik, ami kisarjadt gondolatban

mikor egyesül a test, ami úgyis összeillik
s nem külön keresi útját többé céltalan
és a bánat helyén burjánzó öröm fénylik
még ha a világ kint tompa is, bárdolatlan

mert bent, az ismerős melegben érted szól
minden, amire élteden át hiába is vágynál
s forró leszel ezer apró, ölelő mozdulattól
neked súg a mese, mire nemhiába vártál

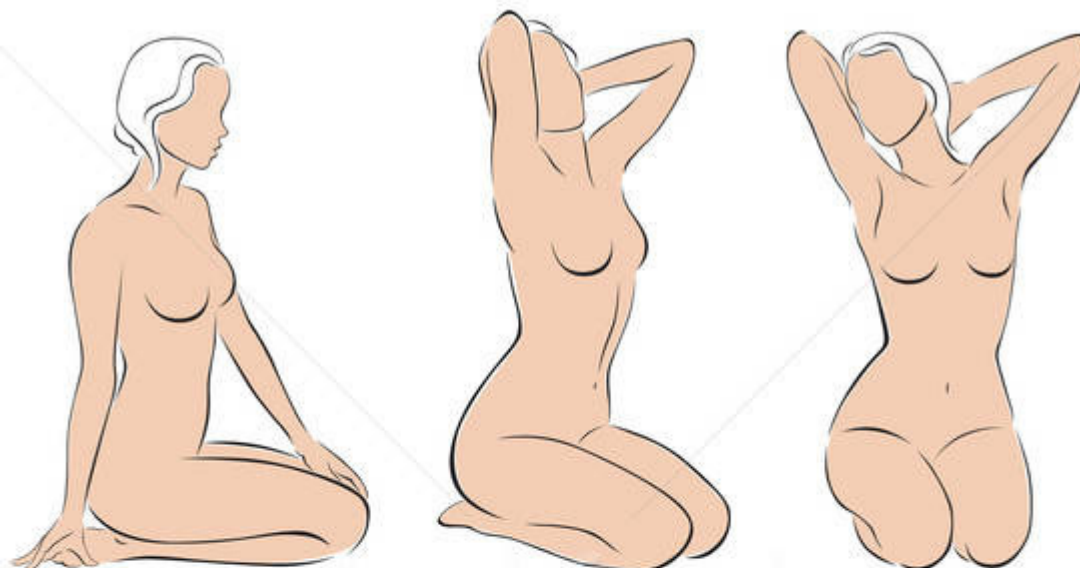
nem lesznek ráncok, ha kisimult az élet
s édes a keserűség, hol épen él a lélek

s hol egykor tobzódott a féktelen gyönyör
és kedvet teremtett a másra szórt öröm

hol a tiszta bujaság hatotta át a testet
és kitárt karral várta a vágy a közelgő estét

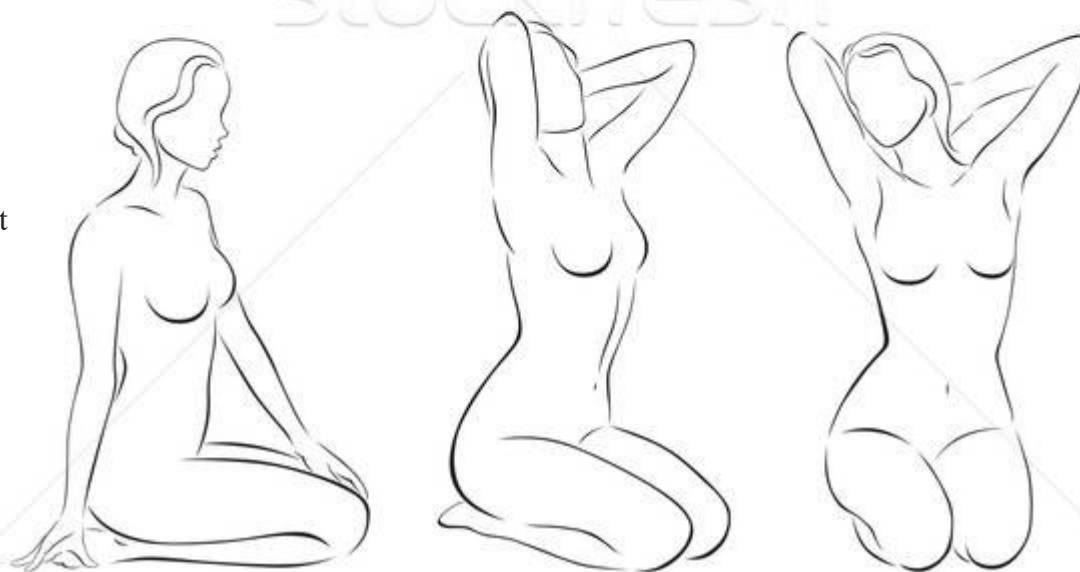
te mindig ott voltál.
s ott is vagy osztatlan

véred áramlik a véremben
izzadságod veritékemben
mozdulatod vonaglásomban
suttogásod a halk hangomban

forró csokoládé
édes szirup
tisztá vér
és kékálom odaadás

felfokozottan várom a szoba titkait
a combod izgalmait
mozgásod lány ritmusát
az élet csiklandozó varázslatait

feszülök, míg nem lazítasz rajtam
egy vérbő, csorgásig telt pillanatban
mikor magamévá teszem a lehetetlent
amit az isten egykor nekem felszentelt

Beléd fulladtam
majdnem
minden puha ágyban
kettesben
ha átölelt combod
s ölemben tűnt el fejed
és elcsábított tomporod
és felszálltam veled
olyan magasba
ahova mindig vágytam
egy-egy átölelő pillanatra

néha meghal az idő
vagy egyhelyben tántorog
csendben hortyog a szellő
a Föld is áll, nem forog

nem lüktet a pulzus sem
petyhüdten erőlködik
máskor oly hevesen ver
most a parázs sem izzik

nyugodt, májusi táj
nem várja a hőstettet
talán nem is lesz nyár
nem jön az, ki még szeret

kíváncsi szemmel nézem
az eltűnő láthatárt
és csak legbelül érzem
feléled majd, aki megvált

melegít ölelésed
magába zár az öled
melled erővel táplál
maradok e vágynál

most is és máskor
mindig és bárhol
mohó torkodban
magam felrobban

medencéd a lakom
megbújni otthonom
megszületni újra
méhedig felcsúszva

A hópihe

falfehér, pici, némán száll
de elfér benne a fagyhalál
pihén puhul rá az arcodra
de jégként csap homlokodra
ha szembe mész vele

sután bucskázik a levegőben
-...téged idéz, ahogy elhagysz engem...
acélkemény, ha a szél beléd vágja
meleg könnycsepp lenni: ez a vágya
és tudja: az a végzet

egymaga, mintha nem is volna joga
teljes fehér leplet takarni a házakra
estében gyenge, félénk, tétova
s az első napfény a biztos halála
zuhan cseppként a földre

de ha kart a karban, kézzel kézben
sűrűn záporozik a mindent sodró szélben
betakar, megnémít sok kis földi lényt
arcul vág, jéggé tesz szándékot és erényt
s nem akar felnézni a Napra

hányszor figyelem magamon a várakozás csendjét
a vágyakozás lassú remegését
elveszett szépségek újra megtalált békés örömét
s mit ajkad átad ölemben: a mesét

hányszor lazítod ki feszes nadrágodból a testedet
melltartóból, mert szereted, a melledet
s tapasztod rám forró leheletbe burkolt édes nyelvedet
dombjaid, völgyeid után e bájos végzetet

hányszor figyelem óvatosan a környező sík, füves világot
hogy ember ne lássa, amit e bokrok alatt még nem látott:
összefont életünk, testünk rejtőzve hullámszik ott
s így melegszenek bennünk az egybekelt hormonok

Meredeken, mint a létra
ágaskodik benned néha.
Lépcsőin, ha fel s le járkálsz
olyan, mint a vad, éji násztánc

két karom, ha megragadod
és magadat fentebb tolod
eljutsz szédítő magasba
új erőt vársz tomporodba

remeg érte mindkét combod
szétfeszülve oda nyújtod
másznál újra az egekbe
hemperegni fellegekbe

és így tovább, és így tovább

nappal is akartalak
délutánt az ajkad alatt
délelőtt hosszú órákon
újjá születni az ágyon

sötét felhők mögött napfény
jég alatt is él a gyökér
száraz ágból fakad bimbó
szeretni vágy a kis ringyó

ellentétben él az élet
másságodtól sose félek
egynek szültek téged, engem
térdig járni szeretetben

még a pulzusod is érzem
ahogy' pezsegni kezd értem
vegyülni velem a térben
áthágható közelségben

Elmaradt, tehát nincs...

Hogy' fog hiányozni a meleged
magadat, ha mellém tekered
szétszúszott bugyogód foszlánya
csábítana befelé, hívna a házába

Semmit sem lehet bepótolni, ami
egyszer elmaradt, fog hiányozni
a végtelen listán: minden perce
testtel-lélekkel volt kitöltve előre

Mert ami jön helyette, *az* már egy másik:
jogos és szükségszerű.., de *ez* hiányzik
pótolhatatlan, és lelohad a képzelet
egyedül kiszárad az elmaradt élvezet

tekintetedben a szemhártyád alatt
a hallásodban a dobhártyád alatt
a nyelveden a nyálkahártyád alatt
a szeretett szemérmed minden ismeretlen és soha nem látott belső hártyája alatt
és a tenyeredben, amin ugyan nincs hártya
de hártyafinom az, ahogyan benne tartasz
és amit én láttam fölülről, hátulról, te soha nem láthatsz: a medencédben, ahogyan
kifelé mozgás közben húzza ki az én szemérmem a rátapadt, beleolvadt,
csillogó kis hártyákat, húzza ki, majd tolja be
és azt a hártyát is, amely ott van fölöttünk: a kivételes szerencse hatalmas burkát
amely egyben tartva átölel bennünket.

Hajnal hasad hasad alatt

ott, ahol üres a tér
kell egy támpont
túl sokat szenvedtél

jöjjön jó szó, suttogás
őszinte, lelkes ámítás
testből érkező áldomás

ott, hol megült a zavar
száraz, néma az avar
és a némaság zavar

kell a hívó, érthető szó
biztató szem, csábító
ölelés, s egy bók: andalító

álmok is kellenek
hunyd csak be szemedet
ha újra kinyitod
megszeret világot

és az én égvilágom
ha a kezedet meglátom
amint belsődbe tuszkol
buján, mint senki máskor

Markolászod boldogan
tied lesz holtodiglan
és ha felnyúlsz magadnak
lélegzetem elakad

szétpattanó mellbimbód
mint a mese: „... s hol nem volt”
ágyékod lett az ágyam
takarózz velem bátran

hosszú, végig áramló nemi feszültség
lassan mozgó, elnyújtott érzékiség
követelt magának sikamlós hajlamot
megbomlott fegyelmet: örült hódolatot

felszívta testébe az ajándék gyönyört
-„add utolsó sejted is” – nevetve meggyötört
testemre testálta összes ékes díszét
élvezte a mindörökké szexuális szemlét

mint rabra, úgy csapódik rám a börtön ajtaja
a réten, virágok közt, erdőben jéghidegben
mohó csók vesz hatalmába, többé nem enged ajka
rabságom vesztőhely is: feloldódok végleg a nyelvében

Testem mellett a lelkem is
lehet mindig meztelen melletted
lepleit levetve, féktelen önmagában
védtelen bimbódra hajolva ízleli melledet

Elnémított kéjelgésben
hullámozva egy tömegben
összekapcsolt testek között
lebegésben egymás fölött

Mi készítetne arra, hogy rejtsem titkaimat
és rajongva fogadjam, ha szerelmet vállalsz
s ha ölemből kiszökni szeretne beléd a bódulat
megtorpan: vajon te is minden titkodat rám bíztad
amikor kinyíltál?

*Ott vagy most is, kislányom
(évtizeddel ezelőtt...)*

szívében s a hasa alatt
bőre minden pólusában
a fellángoló édes jajban
rám lecsorgó jó kedvében
rám záruló két kezében

vágyaiban s a titokban
hogyan lelkében még egy lány van
titokban meg is nevezett
és mindig reá nevetett

mikor átkulcsolta combját rajtam
érte rándult gondolatban
s ha hullámozott megvadult teste
titokban is a nemzésed kereste

Anyád Napja minden szép nap
álmában születő friss gondolat
hogyan van neki kincse titokban
és csak ő látja, éppen hol van

integet neked, dúdol dalokat
a szívében hallja a hangodat

S ha könnybe lábad a tekintete
akkor is ellát a mesébe messze
hordozza vérében az élő sejtedet
halkan rebegi: Istenem, ugye ő is
jöhet?

Így örök az élet, ha az álom élteti
s bárki is akarja, soha el nem veheti
mert anyád, mint isten, nagy teremő
és hol senki nem mer, ott is terem ő

képzelete gazdag, érző világ
s bár nem teheti, megszüli lányát
ott lesz veled minden rezdülésben
az utolsó óra végrendeletében

Addig pedig tápláld jókedvét
bújj el benne, s fogd a két kezét
s ha én egyszer már majd nem leszek ott
veled legyen hiányom
s az életek áldott

Hogy megvadult erővel
sokat látott lepedőn
beléd robban lényegem?
Te vagy a Teremtőm

Hogy mint a szép vánkos
puhán simulsz alattam
életet lehelsz belém?
sorsáldó ajakaddal

Hogy mint tenger, ha elnyel
aztán hullámára dob
és eláraszt kegyével?
Poszeidon nekem áldoz

Hogy mint a szél, sebesen
magával ragad végre
hozzád visz a fellegekben?
Mivel tartozom érte?

a fejtetőm bizsereg
és a bokám érzi meg
ég a fülem cimpája
szívem mintha zsibbadna

(szőrét-bőrét nekem adja
meztelenül! Isten adta)

feszülök, bár már nem kellene
de mára így támadt jókedve
ágaskodik fesztelenül
ne félj! a helyére kerül

mert amikor mindent szabad
s engem épít minden szavad
nyújtott kéz, mely mindig csak ad
s tett lesz az, mi eddig csak gondolat

mert amikor nincs többé gát
s békét hozol, megnyugvást
és a tested új otthont ad
nem rejti többé zegzugát

mikor mindent megismerhetsz
semmi sem szegi többé kedved
és megérzed a teljességet
s a nőd többé el nem enged...

fürkésző tekintetem a mélyedbe lát
mert a kezem már megtalálta nyitját
és a nyelvem jelzi szemérmed titkos kulcsait
de soha nem érem el méhed kapuit

az idő kegyes. hosszúra nyújtja jó kedvét
minden másodperc egy egész nap, és
én éveken át kutatom, vizsgálom a testedet
és önzetlen úr lévén, neked adom az enyémet

már ismersz te is minden apró, sejtelmes részt
és azt is élvezed remegve, milyen is az egész
ha lüktetésem nem csak vágyakozó áhítatban
hajnali álmodban éled meg... most remeg a markodban

becsúszok édes nyállal telített rejtekemre: a szádba
otthonomat meglelve a torkodban, nem vágyom másra
csak még egy mozgulatsorra: amikor lehull a ruhád
és te ujjaiddal széttárva kínálsz nekem életed titkát

egyszerűen csak játszogatnék
mint homokban a lelkes kisgyerek
hajlatodban, dombján és szélén
simogatnám a kitágult piros ereket

egyszerűen csak hozzányúlnék
nyelvemmel, mint ostyához az áldozó
elolvasztanám lassan egész testemben
mindenedet, mi értem maradt oly' vonzó

egyszerűen csak bújnék bele bátran
amint a tél elől keres menhelyet a medve
és magamra húznám a szelíd, langy csendet
és nyalogatnám az érzést: rászoktam a mézre

csepeg belém apró harmatokban
nektárrá érlelt hű szereteted
szítálva mossa le, mit érzek bánatomban
hogyan elveszed tőlem vérbő érzésedet

helyette szótlanul, elszántan vonaglik
a test, rábíztuk az ösztönös hullámozást
másnak rejtegeti bús lelked titkait
s én nem kaphatok többé éltető áldást

Vasmarokkal szorítom dárdám nyelét
keresem, kibe mártsam éles hegyét
s lám, ártatlan őzike néz rám őszintén
döfjem belé fegyverem? - oly árva szegény

s ha az én folyamom beléd ér
s a kapudban rögtön utat keres
tárd szélesre partjaidat
hogyan megnyugodjak lent a mélyben

hosszú, kanyargós út a folyóé
míg kis cseppjei átmossák magukat
sziklákon, réseken, széles, lankás földeken
s megtalálják rájuk váró, ölelő, ős óceán anyjukat

áradok beléd én is
de ez nem kis szitálás
hanem vad nyári zápor
dörgés, zivatar, villámlás

robbanó ősi folyam
a tengerét keresi
száguldva, öblében
széttárulva meg is leli

hideg lesz itt még sok nap
nem olvadok nyelveden
forró tűz combod alatt
e héten nem éget el

amikor nedved az ajkamon
felgerjedt testedet falom
harmatában magamévá teszek
véredből véremmé szeretlek

szemérmedből magamnak hasítok
hasad alá, ha halálomig bújhatok
föled térdelve arcodig ér az erőm
te elszívod mindet: hűséges kicsi nőm

bődületes bódulatban
töltődik fel vágyó testem
versembe írt ámulatban
a testedet keresgetem

nyálam folyik és a cseppek
merevvé vált vörös dárda
visszafojtott érzékszervek
felforrott ágyad rám várva

el nem rejtett vágyaidra
belém árasztott kedvedre
rám fonódott karjaidra
combod közé heveredve

feszülj meg és robbanj fel, hím
lövelld belé titkos géned
a nőstényed illata hív
engedd a testébe jeled

íme a betevő falatom
még kicsit szorongatom
éhes édesem, átadom neked
hisz' minden morzsája a tied

valamennyi cseppje áldásod' várja
engedd át barlangod kitárt járatába
lényegemet, milliárd áramló sejtet
torkodban robbanva a szívedben legyenek

egy feneketlen tó
mélysége izgató
és oly mámorító
szépsége így vonzó
vulvából tűzhányó

szélén a kis csikló
nyelvemre rá sikló
nedvével takaró
kitártan rám hajló
és vadul lovagló

hátról hívó szó
és mesébe való
alattam kis vadló
ajka, a varázsló
néma, andalító
melle nyíló bimbó
soha nem hervadó
combja vigasztaló
öle álmodozó

éppen nekem való...

táncot járnak egymásban
dallamok testkeringőre
őrült taktus a hálószobában
izzadt izmok kötegbe tekeredve

csomósodva, mint a szoros hurok
kiszabadulni innen most sem akarok
duplára fonom a szétfeszült szálakat
és magammal zárom le rám váró ajkadat

úgy magasodsz fölém, mint a hegykoszorú
a Kárpátok végtelen íve a kitárt síkság körül
domborulataid lágyan olvadnak rám, testem örül
és mikor benned mozgok: ölelő tested meleg odú

biztos hely, védelem, a vigasz ártatlan kis otthona.
de rázd csak tovább elszabadult testedet fölöttem
vesszek el, mint hős a harctéren, mohó édes öledben
lovam lettél, örült tempóban vágtaázok rajtad beléd: haza

szilaj testedet ne korlátozd, élje ki bátran féktelen hajlamát
le s fel, s így újra, olvaszd magadba, mim benned jár
mindegy, tavasz van vagy borús ősz, tél vagy forró nyár:
combjaidat, öledet rám tapasztva vedd el férfi létem magját

Értem én. Értem él. (Halottak napján)

ez itt most az elmúlás napja
csendes ünnep szeretteinkért
de közben csirázik az élet magva
boldog életünk értük is él

hagyjuk hát a bút az emlékeinknek
és fessük színesre a gyászt az égen
velük is megtörtént: engedtek vérüknek
bujaságban úsztak értünk nem oly régen

(Kínlódj, rím

Kilátástalan
ki látástalan (én)

Kiderült
ki derült? (te)

Kibomlott
ki bomlott

Kiszakadt
ki szakadt)

andalítóan táncot lejtene
a puha ágyon
ágaskodnak, befogadnak
elrejtene és feltárnak
kihívóan hencegnek
majd magukat megadva
ernyednek új csatára várva.
Hús és vér bősége.
Idegszálak hálója fent
az agyból eleve
elrendelt sorsukkal
mikor leveted magadat
az ágyra
és megadod lényedet
mert úgysem tehetsz már mást

És reméled, hogy majd, hosszú
durva folyamatok végén kiérlelve
ömlik beléd a régóta várt forró mámor
elrendeltetve eleve, mert tudja,
hogy ennél jobb helye soha...
ennél tökéletesebb célpontja
nincs a világon. Mert te
végtelenül és feloldódva
élvezed, hogy a tied lehet
amiről félve álmodni mertél, rejtve
a titkot: gátlástalan légy, élvezet

rám vert láncban
de nem rabságban
szabadság van
béklyóidban

ha megnyitom itt e sort
folyik ellenállhatatlanul
a szavam, mely téged elsodort
s mert szeretted, lettünk egy, én fölül, te alul

s minden megfordítva, fő, hogy vadul
némán is, ha kell, s szétszakadva, csillapíthatatlanul

Most kimegyek a napra
elbújni akarod beléd benne
az árnyékokat magukra hagyva
indulok csacsogó, lucskos, mély öledbe

tán nem tudhatod
de bennem ragyog
minden elrejtett fény
tested rejtekén
és mit odaadsz
mikor megsimogatsz

parázna élet
megnyújtott évek
mert mikor kapok
a részed vagyok

milyen lehet a hajnal veled
és ha eljő, békés esteled
erőre kapva rendületlenül
jobb-e a világ, ha elcsendesül?

remegve a kimerültség határán
de mégsem szabad betartanom határom
s ha erőm újra fogytán áll
vigaszt keresek babámon

tudom, hogy nem kellene
s ha kellene, nem tenném
versbe fogtam csak egy percre
és kivirul minden a kopott helyén

betű csábít csendes csókra
és ha csattan, az se nagy baj
s férfi vágyik hű asszonyra
csacsog két test, jöjj, csatazaj

rándulj csípő, remegj, derék
táncolj előttem, kitárt titok
izgalmak repkednek szerteszét

s hol érlek, hol érsz, felizgulok
gátak nélkül élj, szabad világ
egy-egy percre dobd le igád

ámokfutás az életünk
a zsákutcák között
vagy angyali szárnnal szállunk
a gyarlóság fölött?

nyalja hullám, töri a szél
büszkén áll a tenger szélén
átélt vihart, évmilliót
a mardosó tengeri sót

méltán hordja fent a fejét
sziklacsúcsról így, szerteszét
látni a sors pereméig
míg a végét el nem érik

hullám vagyok, a nyaldosó
te a szirten a rám váró
szikla, a rendíthetetlen
öröm úszik a könnyedben

áttörnél akár az égig
de a tenger nem engedi
elnyelne magába újra
áramával alád bújna

álomban rám hajoltál
szívember vérem voltál
lűktetve elájultál
holtomig megmaradtál

mit nem adnék
ha én lehetnék
ki megnyitotta
szűzszájadat
s hallgathatta
szíved visszafojtott
dobogását s nézte
összeszoruló
ajkaidat

de mert ez már
nem lehetek
úgy élek veled
hogy ezer apró
jelenetre bontom
az elmaradt egyet

és most képzeletben
átszakítom finoman
minden egyes alkalommal
nekem tartogatott
szemérem-záradat
úgy élem meg
az utóéletet
mintha én lehettem
volna az első
aki bevezetett s ahonnan
nincs visszaút -
de mindig hosszabb lehet
futni a végtelenig

Gyakran, ha tehetem, mert adod
átlapozom tested száz lágy, érzékeny
drága pontját, mint ezernyi lapot
a hatalmas pergamen kódexben

lapról lapra, sorról sorra olvasom
szívom magamba e szemérmetlen újkort
tudásvágyó ujjaimmal újra megsimítom
a legbensőjét feltáró, érzéki asszonyt

becsukom merengve, majd kinyitom
újra, ismeretlen tudásszinteket keresve
átlényegül minden, magamat én is adom
szétválaszthatatlanul egymásba tekeredve

ébredéskor felsejlik a képed
különös erővel, ha látlak téged
aznap, ellágyulva ajkad alatt
felkeléskor szorosan átkarollak

Ostya leszek a nyelveden
gyónás a kitárt szíveden
elolvadok, mikor elnyelsz
imámban testeddel felelsz

kicsit mélyre hullottam
hangulatban halottan
tegnap, föld alá bújva
mintha bármit is nyújtana

a gyávaság, a rossz kedv
a le nem vakart sok tetv
pedig mellettem szép él
előttem ezerévnnyi fény

talán meg sem hallom jól
ha egy szív hozzám szól
szép szavakat, ölelést
örök el nem feledést

észlelni kell a szépet
a sokszor megunt rendet
hogy minden medrében jár
sötétben is napsugár vár

izzó véréből a kín, ha feltör
s az élet váratlanul meggyötör
boldog pír helyett sápad az arc
és a béke helyén feltör a harc

akkor légy tenmagad, a lényeged
ha nem ismered, hát keresd meg
mi hiányzik? minden megteremthető
összeomlásból is felnő, ki vagy: a nő

ismerem elfojtott vágyaid langy melegét
a cipót, ha ropogva kínálja fel: egyék
s lágy belsejét is, ha apránként kibontom
s édes foszlányiba vágyó testem beleoltom

féld a jövőt: mert kicsúszik kezedből
ha csak cseppet is engedsz saját életedből
tapaszd rá csókokkal ízesített puha szádat
s oldj fel rögtön minden rád lakatolt zárat

Hiába hatalmas a Nap
nem játszhat a felhők alatt

Föld közelben sose lehet
Istent lát - nem embereket

Izzó tüzébe számúzve
végtelenbe kényszerülve
...
Eltakarja bármely felhő
fényét szétmossa az eső

Könyörtelen füstfellegek
bemocskolják a mennyeket

Szennyes világ kénye-kedve
kormot szór rá a napfényre

Hogy semmi se legyen teljes
és a fény is véres, könnyes

benned én felengedek
testedben helyet lelek
lelkeddel megengeded:
keresem menhelyemet

mered, amim mered
tebelőled ered
és ha a test feszül
vörös meztelenül

és ha bimbód izzik
tenyerembe ömlik
imaként morzsolom
illatát felszívom

s aztán, ha combodba
széttárt hajlatodba
egy percre, ha nézek
felfénylik az élet

mert mindez így te vagy
mid van, nekem adtad
maradj örök: ezt kéred
és én beléd égek

milyen mesés lenne, hogy ha
előnt a vágy irántad
ülnél máris az ölembe
hátulról nézném a vágyad

ahogyan most nekem szorul
hullámszik kéjtől vezetve
és én benned járok alul
mintha új életem lenne

és várnám, hogyan szelídül
meg a tested és az enyém
mint a villámlás, ha elül
s csak meleg marad a helyén

Tehát

Combjaid közt megpihenni
mindenemet eléd tenni
hogy őrizd meg a békémet
hogy örököljem csendedet

vegyülni beléd szertelen
réten, széken, kereveten
s visszavenni, amit adtam
áramolni lankadatlan

belebújni, ami épp' lágy
engedékeny kis vaginád
izmaiból, ha kitárul

el-elemészt, úgy kitágul
néma gyönyöröd felsóhajt
szeretem e szöszyi jajjajt

igen, élvezem, hogy lány lettél
minden póluson befednél
magadba szippantanál végleg
mint a fényt az éhes fellegek

mitől selymes a lánykezű szorításod?
lenta a bőrömön, mely szintén selymes...
... s sokkal inkább - mondod - mint régebben volt...
holott csak a te ajkad lett méztől-édes

s az ragad rám, amikor elvarázsolsz kedvedre

bizsergő ezer szúrás mellé
lány, finom hófuvalatok
tenyerem pontosan a mellén
s a kettős forróságról vallatok

titokban szőtt szálak
kötik magukat csendben
erős kötélle válnak
horgonyt tartva a vízben

folyók áradásában
sem reccsenhet a kötél
tengerek viharában
egy szál életet ér

mikor engem szívsz magadba
nekem adod minden erődet
fénnel írták rá az arcodra
milyen az oszthatatlan szeretet

ahogy' sárgába borulnak a levelek
fogy erejük, s gazdagodnak színeik
megadják magukat a múlt időnek
gyümölcsöt érleltek, őrzik őket ízeik

a bűvő patak fájdalma, amíg él
soha nem csobbanhat vidáman
bujdosnak át az egész földtekén
csorognak némán, titkos vágyakban:
egyszer a föld alá is leér a napfény?

csiszolják a sziklát, vájják az ősföldet
előre, erővel, de mindig fénytelenül
kúsznak, tágtítják önvájta kis réseiket
szétfoszlanak a folyamban részvét nélkül
de ha nincsenek, kiszáradna minden óceán

az életbe kilátástalanul szerelmes kis
bűvő patakok: ti vagytok a szegények teljessége

szerteszét nézek
és téged látlak
és mégse téged
csak néma árnyat

most például karolnálak
ujjongásban imádnálak
termeimben bámulnálak
elől-hátul csodálnálak

simogatnám bimbóidat
kinyílna a kicsi hajlat
ott lent, a vérbő titokban
mely idegennek zárva van

selymes tested tovább szőném
pattanásig feszíteném
s mikor holtan rám omolnál
mindenkinél előbb volnál

mikor ájult tested enyhül
s a harctérre készül belül
belőled táplálom erőm
egybe égünk a lepedőn

csipegetem a szőlőszemet
édes, feszes, lédús csoda
csipegetem kitárt melledet
tömege csábít, számban
a bimbója

éjfél közelg, szeretkezés, sötét és meleg barna
s ha mégis elmarad, készülsz majd az újabbra
titkon ébredez erőre kapott vágyakozó kedved
hogyan hullámozása közben élesztgesd elhalkult szerelmed'

hálával simogatom majd tested
köszönöm, mert mindig megengeded
hogyan birtokba vegyem rejtekedet
egymásba oltjuk oszthatatlan erőinket

forró
a szó
bár el sem hangzik
ölel
a mell
bár elbújik
öled
kezed
ha újra elragad
ajkad
tapad
rám - oly édes pillanat

a kar, mely ölelve támogatni
akar
a száj és ajka, csügghetek
rajta
nyíló terek, mert beengeded
hívedet
és a jövő, mely bukdácsol
mégis jó

Átkutatod testem minden pontját
és ebben én is vagyok oly' haladó
ha érzem bőröd friss tisztaságát
s felszívod belőlem, ami erős, forró

és végig élvezem elrejtett kincseidet
tested áramló. ünnepélyes hullámozását
a sok finom, édes, selymes, lágy szövetet
és ha rajtam táncolsz: egész lényed ringását

ezernyi idegszál végződése keres meg s tapad rám

és kinyílt újra, mint annyiszor
széttárta lábát és nevetett rám
vagy csak átfordult alkonyatkor
észrevétlen' ott volt kicsi arám
szeretettel nézem árgus szemekkel
hogyan testével ismét egybekeljek

Bim-bam, szól a nagy harang
s te vagy a nyelv benne
csivitel, jársz körbe-körbe
zúg az előbb még oly néma hang

És bátorítod: kongj harsányan, nagy kedvvel
nyaldosod öblös, telhetetlen nagy terét
biztatod: zengd az ujjongást szerteszét
s élvezd, mire csábult nagy harangod nyelve

és most már tényleg bújni beléd
megelőztél: te már bennem vagy
és vágyom a hön áhított cserét
én alul, vonagló szép tested alatt

oly sokáig olvadtál rám önfeledten
és én visszafajtom a forró levegőt
hogyan maradjak sokáig e révületben
- majd magam alá gyűröm az édes nőt

ha valaha fontos volt
mint Földnek a Hold
igazán most érzem
mi a tested nékem

örök vonzásában
csillogó sugárban
éltet, hogy maradjak
benne állandónak

szívében áramlás
véreben vad forrás
ereiben őserő
robbanásban zengő

keresi ajkadat, tapintja édes nyelvedet
s titkaid völgyében találja menedékét
nyomul beléd, s benned téged megszeret
és gerjeszti forrón kitágult ested tüztét...

... tágít. És nem tágít. Otthona édes. Elhagyni soha
fúrja magát a szívedig, örökbe vési magát
majd győztesen alámerül, ez itt öröme bugyra
és átadja neked büszkeségét: férfi magát

forró járatok csábítanak magukba
felszippantanak és újjá varázsolnak
örökre mélyükbe zárnak testükben feloldva:
a vérben forró kéjnek mámor-élményt adnak

és végtelen ez a vágy
és a jelek szerint kielégíthetetlen
mert rendelkez a kulccsal a szívedben
a teljes felnyitáshoz bujálkodó testedben

örzöm még illatod' a párnámon
örült tested gerjedő vágyakozását
hordozz tenyereden: így akarom
mint örök vándor vágyva várt társát

Ezért hát barátom, élvezd a végtelen kegyet
melyet talán csak részben érdemelsz meg - adj te is eleget
neki, ki képes kérni, várja, álmodja, dédelgeti
és át sem gondolt tempóban ingerli végtelen tettekre

és aztán tűzben éget el, öle lángoló kemence
kohó, olvasztó tégely, reményem sincs a menekvésre
mint ki utoljára olvaszt magába, s örvényedben
érezem, hogyan parázslík, szikrázik hűséged

amikor eltűnnek az árnyak
és derűs mosolyok várnak
és szertefoszlik minden felhő
és tudhatod: akit vársz, megjő

amikor szétnyílik a szoknya
és elmenne veled a bokorba
bebújna minden hűs fa alá
melledet a kezem bontaná

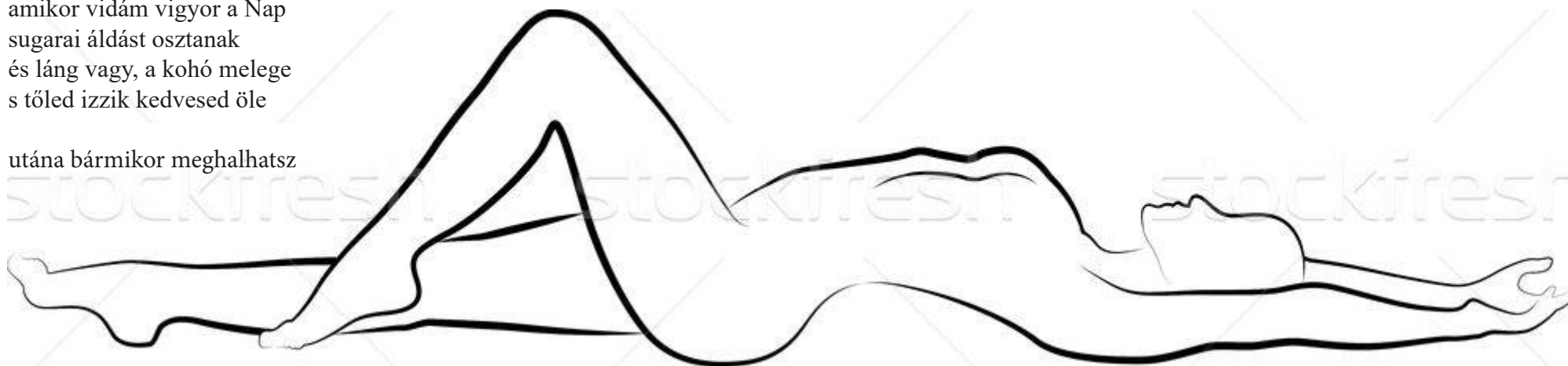
amikor vidám vigyor a Nap
sugarai áldást osztanak
és láng vagy, a kohó melege
s tőled izzik kedvesed öle

utána bármikor meghalhatsz

szó szerint: májusi eső aranyat ér
virágzol, ha varázsujjam beléd ér
és igaz: járt utat járatlanért el ne hagyj
sokáig nézem még kéjbe vont arcodat

„Dallam az éjben” -
erjed a vérem
felforrott szegény
s vele a remény:

hogyan beléd csoroghat
ömlőve csoboghat
nem is vér az, babám
férfipecsét talán

a meghosszabbított és kiterjesztett kéjek völgyében
fogod a kezemet
és én a tiedet
a kibontott szemérem helyén
puha, ágaskodó és elmélyülő testek állnak
és összeérnek.
Nagy ajándék az élettől, s az is,
hogyan eljutottunk a szemérmatlenségig:
ahol mindent szabad, amire a gondolat
kiterjed, és amit a test kíván magának.
Kivételes nyitottsággal és őszinteséggel
szórjuk egymás elé legféltettebb kincseinket

és te adod is mindened' rendületlenül
amint végső vágára hajszol a nyelved
és minden rejtett kincsem tebeléd kerül

dől belőlem a hőség
átadnám folyvást
folyatnám már beléd
e fehér férfi áldást

mennyekbe juttatna erőm
ha szilajul feszessé tennéd
azt, mit érted táplál belsőm
részedként magadba illesztenéd

mert értesz hozzá a nő buja kéjével
sejtjeidbe simogatod áramlását
akarod, elérsz belé keziddel, nyelveddel
melleddel, s mélyeddel, ha rám zárt

Mérem
Száz fokon még nem
forr a vérem
Ezer kell ahhoz.
Kulcs a combodhoz

Nézem
Örökké való
szépséget bámul
a szemem
a telhetetlen, mohó

Csalfát lát benned
ki csak akkor enged
magához a mélyben
ha nem tűrve több halasztást:
azt rebegi combja:
- Engedd be, ismerem! -
(ezt azért nem hiszem...!)

és értem a rezgésed ritmusát
rezzenését szívben és testben
és érzem a szenvedély hangját
a vágyat a titkos ismeretlenben

értem a megbolydult, izzó testet
a nyöszörgést az én súlyom alatt
- fájlalva minden elmaradt estét -
és tekintetedet, amely rám tapad

Hívsz akkor is, ha meg sem szólalsz
S én megyek, bár csak heverészek
Csábító szavad lágy mollban szólam
Engem dúrban robbant fel a képzelet

Csak egy jelet,
hogyan elérlek
Beléd érek
Benned élek
Melléd égek
Melled éget
Szenvedélyed
és reményed
hogyan nem ér véget
és mellé a kéjed
kebledben szerelmed
mit csak nekem rejteget
neki küldtem e rejtjelet

Szertelen képzet, te!

és amikor feltűnik a fátum
mint eleve elrendelt diktátum
szellő hozza híred, s fény az ablakon
ökörként battyogok a bús jármomon:

kitörölném bár, de soha nem lehet
izzaszt, kínozt, becéz a képzelet
testet vonszol elém, vonzót, édeset
tátott szájjal eszem a sosem-lesz-életet

sejted, ugye sejted
mit keres a sejted
mikor az enyémet
mélyen mellé rejted?

mikor megfeszülten
combod keresztjében
véredbe beleégtem
méhedben termékenyen

nézem az eget
alattam veled
kacérszép szemed
boldogan nevet

érzem a szádat
hogya rám zártad
lúktető vágyad
véreddel árad

fogom a kezéd
már rég' nem remeg
széttárt tenyered
vágyja ölemet

szorítom melled
magára enged
gyere még lentebb!
óhajtja nedved

kettőből egy lett
ártatlan kisdéd
egymásba esett
a kéz s a szeretet

határok nélkül, végtelenül
ha nőm végre az ölemben ül
szabad emberként mozgok ki-be
lepel nélkül hull elém a teste

a végtelen világ szabadsága
nyíló lomb törzsén minden ága
s ha végül a korona rám borul
árnyát-húsét választom otthonul

visszafojtott lélegzettel
el nem múló élvezettel
várom az ölelés percét
ajkamon testének ízét

zamatokat, ismerőseket
elűzni a bús felhőket
szeméből inni a napfényt
szívébe bújni ajándékként

eggyé válni sejtjeivel
szárnyra venni minden vágyát
elvegyülni nedveinkkel

megálmodni minden álmát
elélvezni rejtekében
bárhol is, csak adja nékem

temess magad alá, mint éj az estéket
levegőt se kapjak, csak amit belőled

csendesen dereng bennem az élet
nincsen semmi sem, amitől félek

szeplőtelen szűz minden szép napom
üdv, hogy veled ébredek hajnalon

csodás fényed elvezet az estbe
álomra hajlok: kinyílt testedbe

szomjúhozod te is felforró, dús nedvemet
egybeolvad lassan a kicsorduló szeretet

és maradt néhány mozdulat
szikrázás a lágy paplan alatt

azért még elkel egy ölelés
álomban élni, hol nincs ébredés

képzetek játéka dúlja a testet
lűktetve érzem a rezgésedet

ha majd visszafordul az idő
és megannyi részlet megszépül
és ami nem volt, az is eljő
meghívlak álmomba emlékül

ritka pillanatok, ha jönnek
és harcot vívsz a szürke ellen
tarts dús melleden szeretőnek
varázsolj mesét az öledben

Mára, holnapra, mindig

föléd hajolok és hagyom
hogyan beleszédüljek
a kitárulkozó világba
amit soha meg nem ismerhetek
de ami csak nekem van kinyitva

fölém hajolsz és kutatod a titkot
mit megismerni soha nem reméltél
ne kutasd, elég, ha magadba zárod
mit álmaid után most ébren megleltél

fölém hajolsz és rám bízod magadat
fényben ragyogsz, pára a Nap alatt
szikrázó villám a testem, mely égetni készül
vihar vagyok, mi combjaidban megenyhül

föléd hajolok, óvlak, ha a föld megremeg
csússz alá, nyugtasd velem a testedet
fogadj be, tedd magadévá kiömlő erőm
markold, szorítsd, rázd, vedd - ájultan is szeretőn

Egy ezeréves őrtorony hűségével és állhatatosságával
őrzöd a határainkat, mely határtalanul egy és közös
a képtelent és a végtelent építve a folyó partján
sziklavárat szerelemből, biztosan lábat vetve.

Emberi kéz építette, ismerős szorgalom és teremtető erő
vasakarat és a szellem nagysága
s beléd lehelte rendíthetlenségét és méltóságát:

-Őrizz, váram, adj csendet és nyugalmat
és engedd bátyáid közé a vidámságot és a kacér életet
ha úgy kívánja a vágy, a ledérség és az újdonság,
amit mindig keresünk a hűség ódon falai között
rejtőzködve, behúzódva, némán és teljesen.
Ahol nőm teste a várárok. Hosszan, mélyen átkarolva falaimat.

mint a kutya, hegyezem fülemet
ám nem fül az, amit én hegyezek
puha és imádja, ha sutogsz hozzá
de mert nem fül, megnő varázslattá

sutogj belé édesem, s hallgat rád
ha kell, vigyázz-állásba vágja magát
ha kéred, betölti kezed, szád, testedet
és könnyörög: ugye soha el nem engeded

forró öledből, szádból, simogató kezedből
melyektől kicsalt lávám robbanva beléd dől

s csorog végig domboldalaidon a nyugodt, alvó síkságig

viseli büntetését
érzem a lüktetését
elszállna a világba
maradj bent, kicsi árva

atombomba-fehérje
dúsított mag veleje
hüvelyében nem fér már
repülne a kis madár

keresi meleg fészket
van-e, ki befogadja
hova hajtsa le fejét

remeg az istenadta
hüvelyedből kard ki, kard
szaporítsam a magyart?

színültig színes világ
és áldás minden csókja
bűnből a feloldozás
és megtisztít nyugalma

fürge kis gyíkoska a fűben
sikló a nádas árnyai közt
kis hal ígéretet a mesében
vagyok, mint voltam a combod közt

oroszlán, mely naponta többször...
és csödör, kancáját meghágva
vadgalamb, turbékolva főnről...
... - állat mégsem, annak nincs álma

ábrándozás a valóságért
mi tény, álmokba szövögetve
árkon-bokron át szirmodért

kicsalni rejtekéből este
reggelig dalt dúdolni hozzá
egyszer volt, hol nem volt csodává

Éjébe magával ránt
Hajnala csak engem várt

Átgyűrtem magam minden gáton!
- kacagsz: a gátad kitártad, rám várt
és csüngtem szeméremajkadon
álmod voltam friss hajnalokon

csiklód titkait, ha fürkészem
és rajtad játszik mindkét kezem
követem tested lágy vonalát
egy egész éjszakán át ízlelgetem

áll a levegő, nem mozdul
az éj múlik, vagy alkonyul?
óvó éj, mint anyám, takar
vagy sötétség, mely eltakar?

felemelt kéz, vajon szeret
vagy öklével épp' fenyeget?
kinyíló ajak, csókra áll?
vagy megharap a tátott száj?

lábak nyomában lépdeljek
kövessem a csapásirányt
vagy rúgnak belém, az jól megy

a zúzdából lesz, aki kivált?
forró öl vár, vagy öltre megy
-mézzel számban keseregjek?

látlak, ha akarom
csüggeni ajkamon
megbékült tengernek
viharban öbölnek

látlak, mint széttárulsz
csábítva hozzám bújsz
fülembe suttoztat
örökös titkodat

szeretni nem szégyen
s ha magadba fogadsz
úgy, mint a mesékben

soha meg nem halhatsz
két élet egybegyül
sejtjében elvegyül

hiszek a testjelben
a nyílt szeméremben
csábító rejtekem
megváltó szép helyem

hiszek a karokban
a forró csókodban
puha érintésben
hosszú erjedésben

gerjedő víg öröm
sodor, mint vízözön
aléltan combközön
ritmusa szívből jön

ha hajnalként hasadsz
napnyugtám is maradsz
tested, ha kéjt fakaszt
remegve adod azt

amikor a mély fénylik
és a sötét felizzik
hol mindig forró a test
és ébred az álmost est

a pólus gyönyört izzad
gyöngyök jelzik a vágyad
áramlik az életjel
Nap lettél az éjjelben

tartsd meg nekem, rejtsd el jól
szeretgesd helyettem most
kérek még e titokból

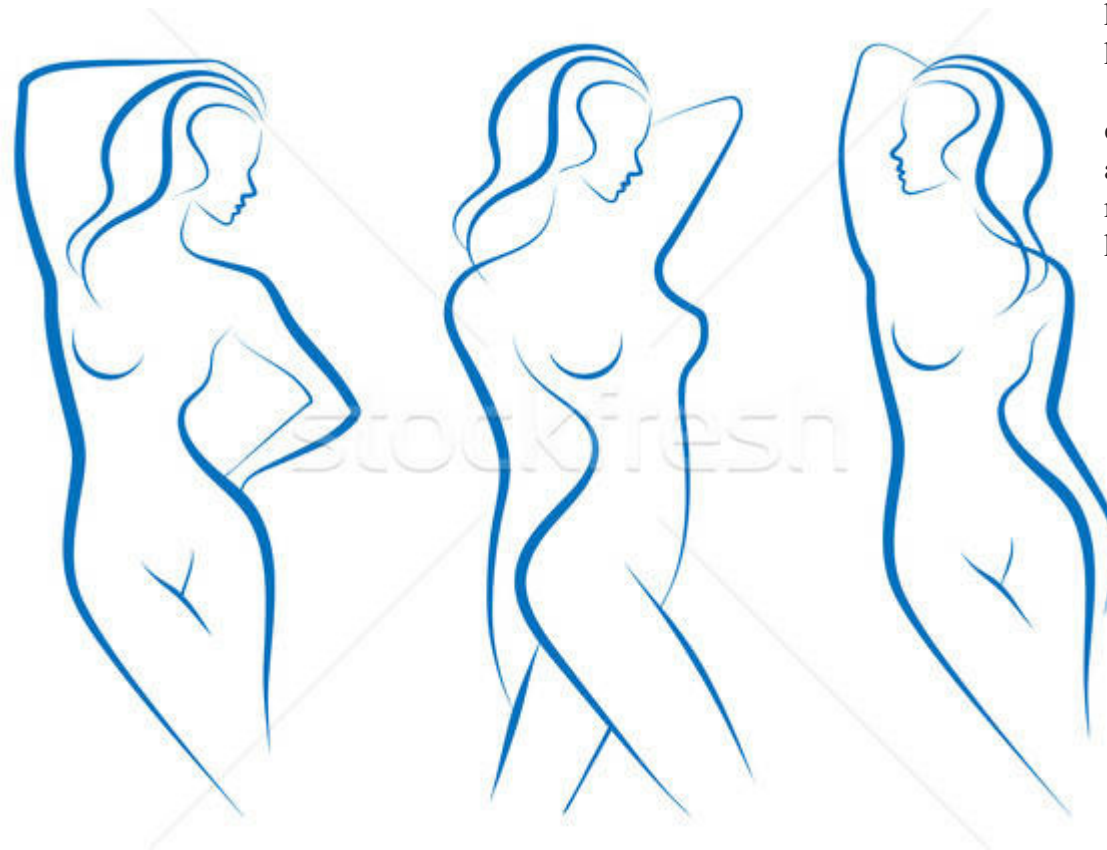
félek, egyszer majd megfoszt
tőle a kegyetlen lét
addig elbújok beléd

odaadta mindenét
elzártából kitárt szívét
másnak titkolt világát
halkan mondott imáját

nem kért érte sohase
nem eladó a teste
de rám szórja a kincsét
belém vetett hű hitét

szóra szó
szájra száj
csókért csók
érted jár

ajak, nyelv
kéz, kehely
puha öl
lányöböl

HA a remények közé lesújt néha
a sors, győzzön a szívverésed szava
hallgasd meg és hangját halld is meg
megsúgja, baj lesz, vagy a jó közeleg

igazságok között, ha mélán botorkálsz
tanácstalanul, félénken meg-megállsz
és ha már nem figyelsz fáradt eszedre
állj meg, válassz csöndöt: hallgass a szívedre

s bár buta ő is, mint minden más tanács
téged figyel évtizedek óta, a leghűbb barát
hangosan veri örömeid taktusát, s csitul
ha veszélyt észlel, hallgasd, ha elhalkul

ész és szív közül ez utóbbit választhatod
ám tudd: ritmusát az ésszel így megbontod
mert szíved, ha igazságos, azt kívánja neked
hallgasd meg, de utána használd a józan eszed'

Áradás

Ráadás
minden perc
az életemben
ami váratlan
és osztatlan
örömet okoz
akkor is, ha
kín kergetne
bú bántana:
a tested és
amit adsz vele
elfed, betakar
és megédesít
Nem csak édes
de engem is azzá tesz

lassan, titokban készült fel
senki sem tudja, hogy indul
de a döntés az agysejtben
zihál már: többé nem csitul

rohamtempóra vált csendben
erőssé, mint az áradás
de még belül az erekben -
ám már tombol az áramlás

összegyűlt minden feszültség
még egy percre csendesítsük!
de nem! robbanjon szerteszét

magamat benned elvegyítjük
fogadd mélyedben szeretőd'
a rád omló, ömlő erőt

úsztam már sok hullám hegyén
s csusszantam alá völgyekbe
két csúcs között az új remény:
lankád befogad öledbe

hevültem már, mint a vulkán
és voltam az Északi-sark
vakító tűz és a jég múltán
szemérmed oázis, örökzöld park

bolyongtam erdőkben magam
reptettek világgá mások
békém a titkos hajlatban

feltárod: én rád találok
s ha feljajdulok e csendben:
ébred a lélek a testben

Amikor a hajnal valósággá válik
és szerelem éled öledtől a szádig
és rohan végcélja felé a forró vágy
remegő testek alatt hullámzik az ágy

akkor cseppen vérünkbe a felismerés
milyen erős a test – még az álom is kevés

egy hosszú, szűk kis út
amelyen bolyongunk
de minden jóból jut
ha érte lehajlunk

csendes, mély érzések
s lángok a víz színén?
csúcsok és süllyedések
villám a Nap szélén

méz csorog az égből
a sötét világít
édesség kebledből

ha öled üdvözít
és bár hosszú az út
deríti a borút

Pornográf poligráf

lágyan hátára fektetve
csendben nyújtózom mellette
szemem mozgását pásztázza
kezem hajlatát izgatja

jobbra átfordul combomra
mintha magába kulcsolna
ajka még mindig szabadon
várja: vajon megcsókolom

hatvankilenc: egy számot súg
remegő teste alám bújt
így folyt, így folyt két órán át
míg rám zárta torkát, ajkát

egyetlen pisszenés sem zavarja a megfeszült csendet
csak az izmok remegnek meg szakadatlanul
de láthatatlanok azok is, belső áram rezeg itt
és a villámlás-dörgés előtti szél söpröget a paplan alatt

még egy lágy, halk sóhajtás sem szökik le az ajkáról
visszatartva minden erő és lendület, hogy ha majd kell
váratlanul törjenek fel a mélyből, mint a vulkán ezer év után
miközben addig egyetlen morajt sem hallatott letről, a tűzből

és aztán feszül a csend, már a levegővételt sem hallani
visszafojtott várakozás lett az élet ezen régóta várt szabad napja
hogy aztán igen, ívbe rándulva és merevedve törjön fel, fölfelé
megállíthatatlanul rántva engem is magába: kitört az élet és tombol

ébred a hajnal
tisztán, merészen
buja álommal
biztató fénnel

rejtett mosollyal
titkos jókedvvel
kéjes sóhajban
feltüzelt vérrel

édes ébredés
múlj el, sötét éj
forró bizsergés

támadj fel, remény
engedj testednek
látod: remegek

mi lenne nélküled, ha már
nem hallanám lépteidet
árnyadat a fényben, párán,
testedet, mely hozzám siet?

Nem nyílna halkan az ajtó
nem lépnéd át a küszöböt
hideg lenne minden szó
nem libbennél testem fölött?

Nem lehetne nő barátom
hűtlen volnék és csapodár
nőmre a társamként vágyom

teste a dolgozó szobám
költészetem célzott remény:
dallá válok kitárt testén

langy, mint a tenger az Adrián
mély, meleg, csábító öböl
lágy szellő a csók az ajakán
mindig ifjan maradt az édes öl
Édenembe édesem
jer velem szerelmesen
szertelen szép kedvedben
szemérmeddel nyelvemen

*Autóban, réten, erdőben, medencében
-lopva mindig egy-egy cseppet*

Elvesztél már régen, nem is látlak
de azért én áldom a napot
mely a réten, fák közt nekem adott
és szerettem benned a sugárzó fényt
amely a ködben is hozzám fért
a sűrűn hulló, autóba záró esőt
és e zár alatt a két esendőt
két titkos szeretőt szénában, fűben
mikor a Nap már tüzes lemenőben
ködben, fagyban, sárban kocsiban
mert ott voltál ölemben hétrét hajoltan
és sötéten is hullt ránk a téli lepel
s forróságom öntött el a jéghideg estben
vagy a Nap buja-meleg fénye bátorított
izzadságom pataokban rád csorgott
félmeztelen tested igaz-gyöngyözött
és láttalak eltűnni a combom között
honnan felnéztél néha rám kérdő szemmel
mit kezdünk az eltitkolt, bezárt szerelemmel?

Húsvéti gyerekdal

feküdj, terülj alám
édes kis asztalkám
veled édességed
csorgatok rád mézet

zamatot, friss fűszert
bajodra ellenszert
hisz' vigyázok én rád
súgd meg, mi az imád

eszem a szívedet
iszom örömkönnyed'
öntözlek dús lével
testem lényegével

terülj alám s mozogj
reszkessen az izmod
vadul fojts magadba
legyek elnémítva

ringatózz ölemben
s trónusom légy nekem
legyél méhkirálynőm
tárulj ki bensődből

élvezem ritmusod
tested nekem suttog
légy valós, szép álom
nőm szeretni vágyom

tested nem láttam rég
bénít e messzeség
egyél, harapj ketté
veled legyek egygé

rángatózó vágyban
szétreccsenő ágyban
combod a hullámlás
sorsod a megváltás

kimondom kereken:
bomlanék melleden

keresztre feszítem
testem kiterítem
a tied reám hull
kéjében elájul

HA MÁR FÁJ A SOK MÁJUSI ESŐ...
nézem némán, amint leesik, széthull
eltűnik, mintha soha nem lett volna
szivárog szerteszét titkon legalul
feloldódik - ismeretlen rögöket táplálva

szűk hajszálereken keresi új életét
futna végtelenségig, de majd elszárad
elszívja a föld záporozó, féktelen erejét
mélán bámulom az esőt - keresem a szádat

mint a felszáradó, reménytelen kis cseppek
olyan az élet, küzd, fárad s eltűnik valahol
de mégse! Mert mint az eső, újra ébred

amaz párás szemekkel bújik ki majd a föld alól
emezt a vágy és a remény hajtja új virágba
százszor bukik, de kiolthatatlan: születik újra.

Sok, oly sok, hogy nem tudok betelni vele
s mégis kevés, ez így csak a végtelen fele
jöhetne mindig a megfagyott pillanatokban
ujjongó, viharos érzés, hol a láng fellobban

Izgul a versláb...
Megremeg a comb
Ívet húz a hát
Nyíl, Vénusz-domb
Kötöm a szófűzért...
S mit öled rám fon
Üdv szerelmedért:
Béklyód reám forr

domb borul, domborul
völgy nyílik, engem hív
hús erdőként mellém símul
minden cseppje édes víz
mint hadsereg, rajtam vonul

mellém fekszik, mellén nyugszom
nem hagy pihenni álmosan
nektárjából sokat iszom
ölebe leomlok fáradtan
kimeríthetetlen új viszony

Ámulat. Lám mulat
a kéjelgő ösztön,
Bámulat. Rám mutat
a kivívott gyönyör

Testemben feslett jel
ellenszerét kéri
impulzus százezer
bomlottságom' méri

hártya itt, szűzies szövetek amott
mindben belül egy zárt világ ragyog
faggatom csendjüket sejtelmesen
s ha fénylenek, bebújok a réseken

magányod fájó húrjain
enyhítenének ujjaim
és a boldogságra várva
légy' saját élted kiváltsága

és bújj hozzám nevetve
az ölemben hemperegve
hogyan a rossz kedv csaló tévhit
győz. ki éli szépségeit

matató ujjakkal
puha paplan alatt
élveteg ajkaddal
milyen szép mozdulat

rejtett pontod felé
elszántan haladok
babér a hősöké!
átszorít a karod

széttárt vágyaidban
szemérmetlen kéjek
majd a kábulatban

ki-kihunyó fények
kielégült tested:
adtad és engedted

szívni, mint méh a virágport
mint Petőfi az ihlető bort:
inni, szürcsölni kedvedet
az enyémet amikor átveszed

fa lenni, mely körül szél susog
egymásra borulva, ölelkezve,
mező, ahol minden fűszál sutog:

és hullám, parttól szállni a tengerre
fényben úszva, a kozmoszban ujjongva
Naptól Holdig reptében egymást karolva

fáradtan, botladozva
gyakran összeomolva
vonszoljuk életünket
valaki még megszerethet
fel-felpillantva olykor
hogyan lesz-e még egy oly kor
mikor csak derű csillog
a halálban élet villog

A Távol is lét
csak töltsd be az űrt
és nincs messzeség
csak ha szíved kihűlt

A néma is szó
s színest sejt a vak
a sötét vakító
ha nem láthatlak

andalító dallam
cseng-bong a fülemben
csilingelő angyal
kényeztet a csöndben

Nyilammal kezemben.
A vessző feléd mutat
S még soha életemben
Nem vétette el az utat

Feszül a húr, pattanásig
Várja célját felbukkanni
Belé fűrná magát derekáig
S onnan tovább, mélyben hatni
pihegve. lihegve
lebegve, verdesve
zakatoló szívvel
örülten ezerrel
adni csak magadat
kapni a legjobbat
mi sehol sem terem
csak így, kettesben

az erőt
mely tombolva készült
felszínre törni
hamvába fojtották
magvába fonnyasztották
az istenek

készült, hogy kiszakadjon
a magmából, s mint tűz
magasba hágjon
sodorva magával a föld mélyét
s vágyott rá, hogy kihűlt hamuként
terülhessen el a békés tájon
de mert megalkuvón elgyávult
most izzó parázsként lent
fortyog örök rabságában

Vissza a helyedre, bús álmodozás
az élet örök, s fájdalom és vidámság
között járja végtelen útját
remélj, izzó tűz, előcsalogat még lakodból
az Isten emberi keze, tűzzé varázsolja
és fények világába menti át rejtett erőidet

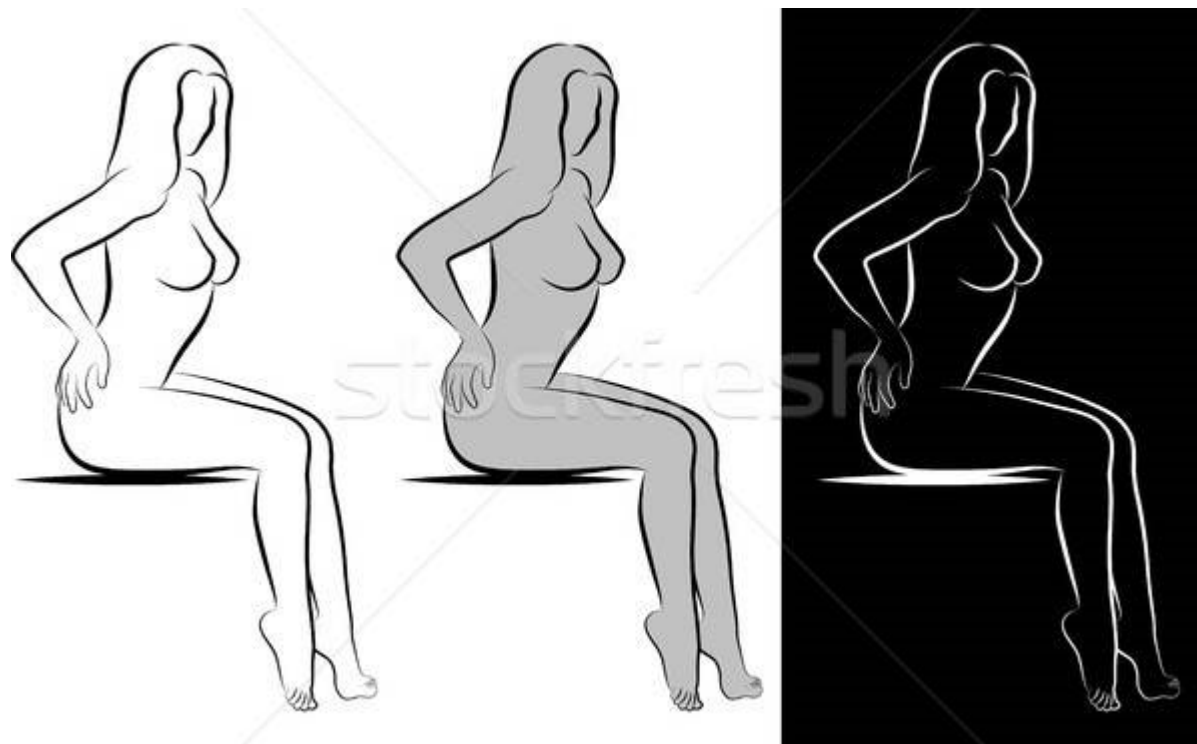

miért nem jár kétszer
ugyanaz az ékszer?
mért törli el a sors
amit egyszer megvolt?

bujálkodnék veled
vágynám remegésed
ölre mennék érted
öledben az élet

hol lüktetés éled
belém ég a véred
ahol otthon vagyok
titkon benned lakok

amikor a szád rám zárul
az én világom kitágul
amikor befed a tested
jegéből az enyém kienged

Bók ajkadról ölembe

virágba borultál
a kis méhed vagyok
s mit titokban adtál
belülről kiragyog

édes nektárt nyalok
lassan szürcsölgetem
bőségesen adod
csorog a nyelvemen

ezerszínű szirmod
egyenként nyílik meg
nedvét nekem tartod

virágporból mézet -?
ez a mesterségem...
fiút lelsz méhedben

Ezzel a záró verssel...

titkon csúszok be az éjszakádba
simogató csend lengje be tested
jelemre legyen még szebb nőm álma
szerető szívedben élénk a reggeled

csendben, magamba fojtom
mégis kibuggyan olykor
az elhallgathatatlan két szó
én, a jó, és te, a mámorító

Posztumusz - test helyett csak humusz

És ha lehull a fátyol
nem az arcodról immár
mint fényedben egykor
az elképzelt oltárnál

lehull rám, az arcomra
leplezetten, lepel alatt
csak könny s sóhaj takarja
vágyaimból ennyi maradt

ámításból kikevert valóság
gyökér nélkül élni hogy' tud ág?
hol Napnak hiszi magát a szivárvány
s ördögszarvval dőf beléd a mesés lány

kihűlt érzések a csókok helyén
örökre lecsukott szempillák
a mi férfi volt hajdan, kevély
ím' járja már a holtak útját

Részlet a lektori véleményből

„Csodálatos, hogy mennyi variációd van
egy témára... mint valami zeneszerző...
mindig visszanyúlsz a vezérmotívumhoz...
és fuga módjára szaladsz vele, kergetőzől,
elfutsz és visszatérsz... játszol újra és újra
ugyanazzal... mindig egy kicsit másképp...”
VBA

**Gubcsi Lajos Országos Széchényi Könyvtár Magyar Elektronikus
Könyvtárában megjelent albumai, könyvei**

Gubcsi Lajos: Szulejmán álma, 1520 – 13 ördögi év, 7. kötet
<http://mek.oszk.hu/16400/16403>
Gubcsi Lajos: A Habsburg-sas karmai, 1519 – 13 ördögi év, 6. kötet
<http://mek.oszk.hu/16400/16402>
Gubcsi Lajos: Kié az ország?, 1518 – 13 ördögi év, 5. kötet
<http://mek.oszk.hu/16300/16336/>
Gubcsi Lajos: Werbőczy vastörvényén nincs pecsét, 1517 - 13 ördögi év, 4. kötet
<http://mek.oszk.hu/16300/16302>
Gubcsi Lajos: 10 éves király trónol, 1516 - 13 ördögi év, 3. kötet
<http://mek.oszk.hu/15000/15089>
Gubcsi Lajos: Koronánk a nászajándék, 1515 - 13 ördögi év, 2. kötet
<http://mek.oszk.hu/15000/15079>
Gubcsi Lajos: Magyar pokol, 1514 - 13 ördögi év 1. kötet
<http://mek.oszk.hu/12200/12297/>
Gubcsi Lajos: Hajnal hasad hasad alatt – Május, havi ciklus
<https://mek.oszk.hu/20000/20035/>
Gubcsi Lajos: Kicsim gyere, fölme gyünk az égig
<https://mek.oszk.hu/19800/19829/>
Gubcsi Lajos: Április – havi ciklus
<http://mek.oszk.hu/18600/18631>
Gubcsi Lajos: Március - havi ciklus /
<http://mek.oszk.hu/17500/17501>
Gubcsi Lajos: Február - havi ciklus
<http://mek.oszk.hu/15000/15005>
Gubcsi Lajos: Január – havi ciklus
<http://mek.oszk.hu/13600/13661>
Gubcsi Lajos: Krisztusi korban - Alleglória : 30 éves A Magyar Művészetért Díj-
rendszer <http://mek.oszk.hu/17400/17494>
Gubcsi Lajos: Járda szegély, árva szegény
<http://mek.oszk.hu/16400/16416/>
Gubcsi Lajos: Hazudj, s a bíró is megsegít – Jus gladii Egy karaktergyilkosság
története <http://mek.oszk.hu/10400/10408/>
Gubcsi Lajos: Jut eszembe... ami kimaradt
<http://mek.oszk.hu/12500/12529>
Gubcsi Lajos: Félvörös Félhérosz
<http://mek.oszk.hu/13600/13662>
Gubcsi Lajos: Mr. 52 fok
<http://mek.oszk.hu/13700/13727>

Gubcsi Lajos: Bezár
<http://mek.oszk.hu/13900/13930/>
Gubcsi Lajos: Kórpótlási jogü zérek - Szociokrimi
<http://mek.oszk.hu/12200/12291/>
Gubcsi Lajos: Leányálom
<http://mek.oszk.hu/12500/12519>
Gubcsi Lajos: 13 ördögi év – A máglyától Mohácsig
<http://mek.oszk.hu/12500/12518>
Gubcsi Lajos: 1514 – Magyar pokol (opera és rockdráma librettója) <http://mek.oszk.hu/12300/12381/>
Gubcsi Lajos: A Magyar Művészetért – 25 éves gyermekem
<http://mek.oszk.hu/11200/11262/>
Gubcsi Lajos: Nyitott boríték
<http://mek.oszk.hu/10900/10946/>
Gubcsi Lajos: Őseink, gyermekeink
<http://mek.oszk.hu/10400/10409/>
Gubcsi Lajos: Felnőtt állatmesék
<http://mek.oszk.hu/10400/10407/>
Gubcsi Lajos: Hű szó, háborgó
<http://mek.oszk.hu/10400/10410/>
Gubcsi Lajos: Legényregény
<http://mek.oszk.hu/08600/08677>
Gubcsi Lajos: Korom Magyarország fölött - 2004-2010
<http://mek.oszk.hu/08400/08497/>
Gubcsi Lajos: Elég lett, ELÉGETT
<http://mek.oszk.hu/07700/07792/>
Gubcsi Lajos: Egy kun Budán és Pesten
<http://mek.oszk.hu/07700/07793/>
Gubcsi Lajos: Elég, ami ELÉG
<http://mek.oszk.hu/06600/06608/>
Gubcsi Lajos: IV. Üzenet Erdélyből
<http://mek.oszk.hu/03400/03498>
Gubcsi Lajos: Dallam az éjben
<http://mek.oszk.hu/05700/05773/>
Gubcsi Lajos: Ajánlott – Levelek Orbán Viktornak (részletek) <http://mek.oszk.hu/05800/05833/>
Gubcsi Lajos: III. Üzenet a végekről – Délvidék
<http://mek.oszk.hu/03400/03497>
Gubcsi Lajos: A szabadság népe
<http://mek.oszk.hu/03400/03496>

Gubcsi Lajos: Az ég felé...
<http://mek.oszk.hu/03400/03499>
Gubcsi Lajos: Summa - 55 évem ha ha 110 lesz - Lírai regény <http://www.mek.oszk.hu/02400/02426/>
Gubcsi Lajos - Gubcsi Anikó: A csillagokban Bubik István <http://www.mek.oszk.hu/02300/02355>
Gubcsi Lajos: I. Üzenet a végekről – Felvidék
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01950>
Gubcsi Lajos: II. Üzenet a végekről – Kárpátalja
<http://www.mek.oszk.hu/02300/02324>
Gubcsi Lajos: Üzenet Erdélyből
<http://www.mek.oszk.hu/01600/01651>
Gubcsi Lajos: Az élet túlsó oldala
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01947/>
Gubcsi Lajos: Jó kedvedben teremtetél...
<http://mek.oszk.hu/02500/02576>
Gubcsi Lajos: Istentelenül
<http://mek.oszk.hu/02500/02575>
Gubcsi Lajos: Haza szerelem
<http://mek.oszk.hu/02500/02574>
Gubcsi Anikó-Gubcsi Lajos: Aranykönyv - A Magyar Művészetért <http://www.mek.oszk.hu/01700/01741>
Gubcsi Lajos: Posztumusz
<http://mek.oszk.hu/02700/02785>
Gubcsi Lajos: Magyar parasztság a Kárpát-medencében
<http://mek.oszk.hu/02500/02577>
Gubcsi Lajos: Valaki dobog a szívemen
<http://mek.oszk.hu/02500/02573>
Gubcsi Lajos: Szem, fényvesztés
<http://mek.oszk.hu/02500/02578>
Gubcsi Lajos: A kommunikáció napja
<http://www.mek.oszk.hu/00100/00141>
Gubcsi Lajos: 4 nap, amely megrengette az országot 1989 <http://www.mek.oszk.hu/01500/01508>
Gubcsi Lajos: Four days that shook Hungary 1989
<http://mek.oszk.hu/14600/14621/>
Gubcsi Lajos: After the Bargain - The Hungarian Reform 1988 <http://mek.oszk.hu/15000/15006/>
Gubcsi Lajos: Rész a Nagyfalon – Kína 1987
<http://mek.oszk.hu/14600/14607/>

Gubcsi Lajos-Tarafás Imre: Das unsichtbare Geld
<http://mek.oszk.hu/14600/14618/>
Gubcsi Lajos-Tarafás Imre: A láthatatlan pénz
<http://www.mek.oszk.hu/02400/02442/>

Gubcsi Lajos szerkesztésében megjelent könyvek:

Gubcsi Lajos (szerk.): 1122 years - For the Homeland onto Death
<http://mek.oszk.hu/18600/18685>

Gubcsi Lajos (szerk.): 1122 év - A hazáért mindhalálíg
<http://mek.oszk.hu/18600/18686>
Gubcsi Lajos (szerk.): 1111 évvel ezelőtt - A 907-es pozsonyi csata
<http://mek.oszk.hu/18300/18399>

Gubcsi Lajos (szerk.): 1111 years ago - The Battle in Pressburg in 907
<http://mek.oszk.hu/18400/18400>

Gubcsi Lajos (szerk.): 1000-1100 years ago – Hungary in the Carpathian Basin
<http://mek.oszk.hu/09100/09132>

Gubcsi Lajos (szerk.): 1000-1100 évvel ezelőtt – Magyarország a Kárpát-medencében
<http://mek.oszk.hu/09100/09186>

Gubcsi Lajos (szerk.): From the Noon Bell to the Lads of Pest
<http://mek.oszk.hu/09400/09426>

Gubcsi Lajos (szerk.): A déli harangszótól a pesti srácokig

Zenés művek:

-Gubcsi Lajos – Benkő László: Ismét Vereckénél – Rákóczi ballada: -DVD:
https://www.youtube.com/watch?v=p-ES82MZh_0 <https://www.youtube.com/watch?v=FmZ79vtXH7c> -CD: <http://www.amm-gubcsi.hu/.../1180/benko--gubcsi---ismet-verec...>
-Ökrös Csaba – Gubcsi Lajos: 1514 – Magyar pokol (opera librettó szövege)
<http://mek.oszk.hu/12300/12381/>
-Gubcsi Lajos-Nagy Tivadar-Role együttes: Dózsa – 1514, rockdráma